

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Trioleti.

I.

Ko žizna obdaja me britki gorjup,
Tedad se spomnim ná te, deva,
In mine mi gorje in reva,
Ko žizna obdaja me britki gorjup.
Od Tebe sreč mi tisoč seva,
Preganjajočih srčni mi obup;
Ko žizna obdaja me britki gorjup,
Tedad se spomnim náte, deva!

II.

Objela je ljubav mi dušo,
Uzrši tebe, draga Ana!
Pozabi se skeleča rana,
Objela je ljubav mi dušo.
Ves svet jej prej je bil „nirvana“.
Prodrila ti si temno rušo.
Objela je ljubav mi dušo,
Uzrši tebe, draga Ana!

III.

Procvela je ljubav zamán vé duši,
Spomladi, ko zeleni so še vrti,
Spomladi upi so že vsi jej strti.
Procvela je ljubav zamán vé duši.

Zastonj prilivaš vinski trti,
Če proginola je ob letnej suši.
Procvela je ljubav zamán vé duši,
Spomladi upi so že vsi jej strti.

IV.

Alõe silni ne promine,
Ko davno že hrasti stoletni trohné
Ne plakaj, ne tóži, tedaj mi srce,
Alõe silni ne promine,
Ti tako mi bodi, zaduší solze
Ko up ti zadnji že izgine,
Alõe silni ne promine,
Ko davno že hrasti stoletni trohné.

V.

Čas ti rane že zaceli
In ljubav se zabi vnêta;
Vedno nova se obeta,
Čas ti rane že zaceli.
Taka je ljubav poêta:
Dasi upi vsi so veli,
Čas mu rane že zaceli
In ljubav se zabi vnêta.

—e.

Junak.

(Francoski spisal A. Dumas. Poslovenil Milovan)

Mržnja Sicilijanca proti Napoljcu je izvestno večja, nego mržnja mura proti Angležu, Portugalca proti Španjcu. Pred dohodom mojim v Palermo pripetil se je nastopni čudoviti dogodek.

Napolitansk vojak bil je obsojen na smrt, obsojen, da ga ustrelé. Ker Napoljci neso na glasu kot posebno hrabri in neustrašivi junaki, pričakovali so Sicilijanci z veliko radostjo in nestrpnostjo dneva, ko bode obsojenec usmrčen, da bi videli, kako bode vojak iz Napolja umrl. Rojake nesrečnega smrtnega kandidata je stvar močno prijela, ker so imeli mnogo razlogov misliti, da njih rojak ne bode umrl baš junaški in da jim bode to v veliko sramoto. Da rešijo svojo narodno čast in da pokvarijo Sicilijancem veselje, obrnili so se do kralja s prošnjo, naj pomilosti nesrečnega njih rojaka. A kralj, dasi je bil blagosrčen, odbil jim je prošnjo, ker se je obsojenec bil zagrešil proti vojaški subordinaciji; pravica zahtevala je svojo žrtev.

Napoljci so se posvetovali, kaj jim je storiti v tej veliki nepriliki. Nekdo izmed najodličnejših ljudi je svetoval, da se obsojenec tajno ugonobi, ne da bi meščanstvo o tem znalo in bilo prisotno. A ta nasvet bil je odklonjen, ker bi tak korak še hujše izzval Sicilijancev roganje. Predlagali so se mnogi drugi načrti, a vsi so bili nedostatni, neizvršljivi. Napoljci bili so v grozni zadregi.

Poleg vsega tega, vedel se je obsojeni Napoljec kot največja kukavica, vedno obupnej je bil. Od tedaj, ko se mu je prečitela obsodba, jokal je neprestano, prosil milosti in priporočal dušo svojo vsem svetnikom.

Napoljci so mislili, da bode treba to kukavico kar vleči na smrtno pozorišče, kjer bode jako žalostno poginil. Z izgovorom raznih ovir odlašal se je dan, ko bi nesrečnež imel biti ustreljen. Naposled se ni več moglo odlašati in dan bil je določen. Napoljci sešli so se v poslednje posvetovanje, kako bi se izvlekli iz tako opasne zagate. Sedeli so dolgo, vsi so molčali in globoko premišljali, a nihče se ni oglasil, da bi povedal kakšno rešilno misel. Ko so se že hoteli raziti, ustane duhovnik mej njimi, znan poštenjak in reče, da on ve, kakó. A dalje nikar ne uprašati, on jamči, da jih reši iz neprilike. Uvidevši, da duhovnik nikakor neče zadostiti njihovej radovednosti, neso ga uprašali več. V kratkem so se razšli. Sodba imela se je izvršiti na trgu mej Pelegrino in Kastelamarom, ki je tolik, da bi bilo na njem prostora za vse prebivalce Palerma.

Na večer pred dnevom, določenim za izvršitev smrtné kazni, pride v ječo duhovnik. Ko ga obsojenec zapazi, začne se ihteti in jadikovati, misleč, da je prišel pripravljat ga na smrt. Ali namesto, da bi ga spovedal, reče stari duhovnik mlademu Napoljcu, da ga je kralj pomilostil.

„Pomilostil!“ vsklikne obsojenec, drhteč veselja. „Je li resnica, da me je kralj pomilostil?“

— Da, da — odgovori duhovnik.

„Torej me ne bode te ustrelili? . . . Jaz ne bodem poginil? . . . Kralj mi je podaril življenje? . . .“

— Ne bodeš umrl, sinko moj — odvrne mu starček, — kralj podaril ti je življenje, a pod jednim pogojem.

„Pod kakšnim?“ upraša obsojenec, ki je prebledel silnega strahu, kakor bel robec.

— S pogojem, da se vse stori in priredi, kakor da bi te v resnici ustrelili. Treba torej, da se danes izpoveš, kakor da bi bil jutri ustreljen. Jutri popeljejo te na smrtno pozorišče, kakor da nesi pomiloščen. Naposled bodo vojaci v te streljali, a ustrelili te ne bodo, ker puške ne bodo s krogli basane.

„Je li res vse tako, kakor vi pravite?“ upraša obsojenec, ne hoteč popolnoma verovati povesti starčevi, ker ni mogel umeti, čemu vse to, ker je pomiloščen.

— Kaj bi bilo uzrok, da bi te varal? reče starček.

„Res je“, zamrmlja Napoljec. Torej sem res pomiloščen? Ne bodem ustreljen?“

— Ne bodeš, sinko, ne bodeš.

„Ah“ — vikne nesrečnež ves oduševljen. „Živio kralj! Živio vesoljni svet!“ In začel je skakati samega veselja.

— Kaj pa počenjaš, sinko? — reče duhovnik. Si li že pozabil, kar sem ti rekel malo poprej? Tvoje pomiloščenje mora ostati tajno, o tem ne sme nihče vedeti, niti jetničar. Poklekni sedaj in spovej se, kakor da bi te jutri ustrelili.

Obsojenec spoznal je, da ima duhovnik prav, pokleknil je in se spovedal. Duhovnik dal mu je odvezo, na kar ga je obsojenec zopet uprašal, je li res pomiloščen. Starček pregnal mu je vse dvombe in ostavil ga samega.

Jedva je duhovnik odšel, dojde jetničar in se jako začudi, da obsojenec peva veselo pesem.

„Ehe, prijatelj! . . . Mari ne veš, da bodeš jutri zgodaj ustreljen?“

„O, da, to vem, odgovori vojak, a ker sem se spovedal in dobil odvezo vseh svojih grehov, odleglo mi je na duši. Sedaj sem z vsem spravljen.“

„A tako je? To je kaj družega“ — reče jetničar, malo zamislivši se. — „Ali česa želiš?“

„Jako lačen sem in bi rad kaj jedel.“

Revež že dva dni ni bil prav nič jedel. Prinesli so mu dobro in obilno večerjo. On je vse pojedel kakor lačen volk in popil dve steklenici dobrega vina. Potem ulegel se je na posteljo in trdno zaspal. Drugo jutro morali so ga večkrat klicati, predno se je prebudil. Revež še ni bil nobeno noč dobro spal, odkar je bil v ječi.

Vest o nenavadno junaškem vedenju obtoženca razširila se je bliskoma po mestu. Ljudje so govorili, da pojde obsojenec v smrt, kakor na kakšno gostijo. Sicilijanci so se temu smejali, ker neso mogli verovati, da bi se bil Napoljski junak toliko in tako hitro premenil.

Ob sedmi uri oblekel se je obsojenec.

Bil je lep, kakor le more biti Napoljsk vojak. Zaprošil je, da ide v smrt z nezavezanimi rokami. Ugodilo se mu je. Ko je odšel iz ječe, pozdravljaj je na levo in na desno.

Na obrazu njegovem ni bilo videti niti sledu strahu ali pa obupnosti. Odločno a mirno je korakal po potu, ki mu ga je delala množica, pozdravljaj je vse svoje tovariše, kar jih je zagledal, mnogim je segal v roke in odgovarjal na njih modre, sožalja polne besede: „Življenje je blagó, le malo vredno. Umreti moramo, ali sedaj ali pozneje“ itd. Njegovi rojaki bili so polni radosti. Pred prodajalnico nekega vinskega trgovca ponudili so mu čašo vina. On jo je vzel in popil na zdravje kraljevo. Sicilijanci so se vedno bolj čudili, a mislili so, da bo junaštvo Napoljskega junaka popolnoma prenehalo, kadar

dojde na smrtni oder. A prevarili so se v tej nadi. Gotovega koraka, brez vsacega strahu stopil je obsojenec na usodepolni prostor in zaprosil, naj mu očij ne zavežejo. Dovolili so mu tudi to. Naposled je še zaprosil, da sme sam zaukazati: „Strel!“ Sicilijanci so začudenja kar odreeneli.

Devet vojakov pomerilo je s puškami v obsojenca, on se v obrazu niti ganil ni, velel je mirnim glasom: „Strel!“

Osem krogel ga je zadelo in pal je, ne da bi vzdihnil. Napoljci vskliknili so radosti. Narodna čast bila je rešena; narod imel je zopet jedno povest več o junacih svojih.

Krasen prizor.

Ko so se še vršile volitve v drugem razredu, zazvonilo je po cerkvah poludne. Na rotovškem hodniku stali so pred izklesanim kipom „lintverna“ neizogibni kapelan Kalan, dr. Gregorič in dr. Šušteršič. Glas poludanskega zvonu spravil jih je v vidno zadregico.

Dr. Gregorič in dr. Šušteršič začutila sta v istem trenutku silno potrebo odstraniti se, da se jima ni bilo treba odkriti in moliti. Izgubila sta se in krenila „in die böhmischen Wälder“. Johanesbirtov Francelj, katerega je nekdo opozoril, da poludne zvoni, iznebil pa se je tako drastičnega izraza, da mu v Vašem listu ne more biti mesta.

Kapelan Kalan pa je hrabro vstrajal pred „lintvernom“, odkril se, zarudel in menda molil. A njegova molitev je bila jako kratka, trajala je le par sekund. Želeti bi bilo, da je pred Bogom našla več milosti, nego pred menoj, ki sem tem povodom klerikalcev brumnost videl v čudni luči.

Andrej Potokar.

Američansko.

V Portlandu, v deželi Oregon izhajajoča „Staatszeitung“ ima v štev. 1293 z dne 17. februarja t. l. dopis, katerega naslov je že tak, da si ga ne upamo priobčiti. Dopis pa slôve:

„Nedavno bila je v beli dvorani v Berlinu dvorna slavnost, h kateri je bilo povabljen tudi ameriško poslaništvo in člani američanske družbe v Berlinu.

Telesni gardisti v starodavnih opravah stali so pri vhodu. Cesarčina godba svirala je s srebrnimi inštrumenti. Obdan s principi in s princesinjami najčisteje krvi sedel je cesar v visocih škornjah in v beli uniformi s škrlatnim plaščem in hermelinom na svojem prestolu; na stolu tik prestola sedela je cesarica tudi jako bogato nakičena. Mimo njiju vrvi z raznimi globokimi prikloni cela reka čudnih postav: možje v brokatnih suknjah, z zlatom vezanih, z dijamantnimi gumbi in atlasastimi hlačami do kolen, svilenimi nogovicami in šolni z zaponami; gospe in gospodične s krasnimi, globoko zarezanimi oblekami in neizmerno dolgimi zavlekami (Schleppen).

Četrť ure trajal je že spreved, — kar pride američanski oddelek. Na čelu korakal je s globokimi prikloni pred cesarsko dvojico poslanik Phelps tudi v dvorni obleki, z vezeno brokatno suknjo, v atlasastih hlačah, tenka meča v svilenih nogovicah, stopala pa v šolnih z zlatimi zaponami, in isto obleko, dasi ne tako dragoceno, imel je gospod Jackson iz Novega Jerseyja, ameriškega poslaništva novi drugi tajnik. Poslanik Phelps

predstavil je Jacksona cesarski dvojici in premilostno počivale so najvišje oči na republike „velike“ obeh zastopnikih, ki sta tako pokorno pokorila se cesarsko-kraljevemu dvornemu oblečnemu redu.

Za poslanikom prišla je soproga njegova in cela jata družih, krasno oblečenih ameriških dam, za katere je bil Phelps izposloval visoko srečo, da so se predstavljale. Ko se je gospa Phelps, za njo pa debelolična hčerka približala prestolu, dala je znamenje s pahljačo, ki je dijamantov blestela, kakor ona sama. Na to obstale so vse Američanke; prišle so bile v „Gänsemarsch“, vsaka držeč v rokah zavleko svoje rojakinje pred seboj. Kakor z jednim udarcem pale so sedaj zavleke na tla. Gospod Phelps povedal je ime vsakaterice in vsaka priklonila se je najgloblje. Cesar in cesarica in kar je bilo princev, pripognili so glave. Potem je vsaka dama zopet prijela svoje prednice zavleko in „Gänsemarsch“ se je nadaljeval.

Na Krakovskem nasipu.

„Dobro jutro! Grüss Ihnen Gott! Kaj pa novega?“

— „No, dass ich Ihnen sag! Kalan ne pojde na Žabjak!“

„A gengens, gengens! Kako pa to? Saj je vender bil obsojen!“

— „Wissen s'! To je bilo tako: Naš „gnadljiv firšt“ šli so v Rim in prosili so sv. Očeta, naj se obrnejo do cesarja, da gospod Kalan ne pojdejo na Žabjak. Vedó, gospod Andrej so sicer dobro rejeni, pa imajo „švoh“ prsi in ričet je le ričet.“

„No, in kakó zdaj?“

— „No, natürlich! Vse v redu. Gospod Kalan je že pomiloščen.“

„Was Sie nicht sagen! Naj ne gredo! To bom pa precej povedala Razorčevemu Francelju. Der birt a Freud haben. Kar rúdeč bo veselja!“

— Posebno, kadar bode prihajal iz farovža!

„O Sie Schlimme! Servus wünsch ich Ihnen! (Se razideta.)“

Hitro pripravljen.

Hišni oče (k soprogi in hčerkam): Kaj treba toliko priprav in take randige za koncert! To sem jaz hitreje gotov: „Nekoliko pavole v ušesa in gotov sem!“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Ljubljanske občinske volitve vzbujale so odmev daleč na okrog. Kakor čujemo, občutila se je njih detonacija celo v večnem mestu, v Rimu, kjer je baš tedaj bival preblagi nam stric Jakob, ali kakor sem ga nekoč krstil „Cruz de cruce“.

Volitve bile so pa tudi imenitne. Na shodu volilcev izrekle so se krilate besede, da so sedanje volitve Ljubljanske boj inteligence proti neumnosti. Na prvi pogled bila bi to jako trpka beseda. A kdor je zasledoval vso volilno agitacijo in grozne napore z nasprotni strani, pritrjeval bode iz polne duše govorniku, ki je pogumno izrekel te besede.

Bil je v istini boj inteligence proti neumnosti. V svetem pismu nekje se pravi: „Na njih sadu jih bode izpoznali!“ Klerikalne stranke sad pa ni bil baš sočen, niti ukusen. Klerikalcev agitatorji rabili so jako podlo orožje. Nerazsodnim volilcem, in v te so se bili zagnali z vso silo, pripovedovali in propovedali so, da bodo vse cerkve v Ljubljani zaprte, ako pridejo liberalci na krmilo. Vsi duhovni bodejo ob službo. Mej liberalci so sami brezverci. Zaleteli so se celo tako daleč, da so volilcem zatrjevali: Liberalci, ki so doslej gospodovali na rotovži, napravili so toliko dolgov, da bi jih ne mogli poplačati, ko bi se tudi vsa Ljubljana na bobnu prodala.

A s takimi lažmi in obrekovanji še ni bilo dovolj. Segali so še dalje, ščuvali sorodnike družega proti družemu in faktično dogodilo se je, da so nekemu uradniku iz Trnovega, ki je naše volil, roditelji prepovedali hišo in mu naposled celo postavili postelj pod milo nebo. Oče je drugi dan šel pripovedovat duhovniku, ki ga je ohrabil za ta čin, svoje čudovito junaštvo in duhovnik je rekel: Prav je bilo!

Naravni razum moral se je upreti proti takim klerikalnim izrastkom in pričela se je zdrava, protiklerikalna reakcija, katera je tudi sijajno zmagala. Za vzgled le par epizod. Ko je klerikalen agitator uprašal našega volilca:

„Koga bode volili?“

odgovoril mu je brzo:

„Ta pametne!“ in črni agitator izginil je kakor kafr.

V tretjem razredu bil je boj jako hud, zmaga ne popolnoma gotova in čuli so se že pesimistični glasovi, in jeden volilcev prihitel je z glasom:

„Propali bomo!“

„Kdo je to rekel?“ bilo je protiprašanje.

„Kmet!“

„To je bil dvakrat kmet.“

Znamenit je bil pogovor mej nekim kmetom in klerikalnim agitatorjem. Poslednji prizadeval si je na vse kripilje, da bi kmeta pridobil na svojo stran. Obečal mu je pekel in nebesa in vse Kalanove in Malenškove milosti od prvega do tretjega reda, a ko vse to še ni pomagalo, vrzel je pravo pravcato bombo rekoč:

„Veste, oče, tu gre za to, ali bode župan Grasselli, ali pa Česnovar.“

„Saj Česnovar niti pisati ne zna“, drznil si je opomniti kmet.

„O to nič ne dé“, posegel je drug kmet vmes, „saj naš župan tudi ne zna.“

Zelo veselil sem se, kadar so klerikalci dobili volilca mej se, o katerem so za gotovo mislili, da bode potegnil na njihovo stran. Obraz žaril jim je, kakor mavrica in razodevala se je neizmerna radost, katera je bila za nas večkrat posebno blagodejna, da smo si na tihem kar v pest smejali. Nekateri volilci so namreč, da se iznebe kapelanov nadležnosti, na pol obljubili. Drugi, ki so deloma zavisni, pa so imeli po dve glasovnici v žepu. Pred Kalanovim tribunalom potegnili so iz desnega žepa glasovnico s klerikalnimi kandidati in tako prislužili si gospoda Andreja premilosten smehlaj, v volilni dvorani pa so hkratu se spomnili, da imajo tudi na levi strani žep, v njem pa glasovnico z liberalnimi kandidati, za katere so tudi glasovali.

Značujoče je tudi to, da so se klerikalne volilke na pooblastila večinoma podkrižavale, ker je šlo za vero in ker so se nekatere hotele odkrižati nad vso mero sitnih jezuitskih agitatorjev, mej katerimi je bila mežnarjem odločena posebno imenitna uloga.

Poleg mežnarjev pa so kapelani à la Kalan in Oblak bili prava šviga-švaga po vseh hišah in čudo bi ne bilo, ako sta odbrusila pete, kakor nekdanj Münchhausenovi jazbečarji svoje lape. Zato sta pa tudi zmagozno prisopihala prvi dan na volišče. Na Kalanu samem opazoval sem precejšnjo resignacijo. Izvestno si je mislil: „V tretje gre rado, kaj bi v četrto ne šlo? Morebiti iz te moke vender ne bode kruha!“ Kapelan Oblak pa je skušal obračati pozornost v svojo jako malo zanimivo malenkost, bil je kakor „Napoleon im Pulverdampf“, samo s tem razločkom, da smodnika še ni duhal, še menj ga pa izumil.

Prvi dan se je kapelan Oblak še precej dobro počutil. Ujel je dvojico umazanih barjanov in skoro kokodakal na rotovškem hodniku, češ, glejte me, kakšno jajce sem iznesel. A kmalu začel je on in z njim vsa klerikalna stranka pestovati volitvenega mačka. Prvi poraz demoralizoval je stranko do skrajnega temelja. Stranka delovala je z nenravnimi sredstvi, zato pa jej je nedostajalo pravne zaslonbe.

Kakor pri vseh volitvah, tako se je tudi pri Ljubljanskih videlo, da zarod Nikodemov še ni izumrl. Vedno je še tacihi ljudij, ki neso ne krop ne voda in ki čakajo, kdo bode močnejši, katera stranka jim bode naklonila več koristi. Klerikalci bili so v tem oziru jako lokavi. Mej svojimi limanicami imeli so tudi županov stol, katerega so obečali zapored kar trem gospodom, ki so vsi trije mej temi obeti srečno obsedeli. Razven teh kandidatov „in spe“ bili so pa še dragi kot živi svedoki, kako globoko je že prodrla korupcija v nas. V jutro bili so proti nam še rjoveči levi, popoldne pa jim je hipoma odleglo in začeli so poudarjati svoje liberalno, da, celó svoje radikalno mišljenje. „Fi donc!“

No, jaz sem vesel, da so se volitve završile tako srečno. Upam pa tudi, da se bode po istem potu nadaljevalo prihodnje leto in da bode bele Ljubljane sijajni vzgled uplival na razne mestne in vaške občine po deželi, katere imajo še toliko samosvesti in ponosa, da nečejo upogniti tilnika pod novodobni jarem „kapelano-kracije“.

Spoznanje samega sebe.

Klerikalca P. uprašal je te dni prijatelj:

„Ali ste že bili pri velikonočni spovedi?“

— „Ne!“

„Zakaj ne?“

— „Ker me ljudje poznajo in bi mislili, da se norca delam.“

A-hacelj: „Sedaj imamo vendar lepo število poslancev na Dunaji, sedaj se jim mora posrečiti.“

B-hacelj: Paperlapap! Vedno stari napev. Poprej se je reklo, da nas ne puste pritiskati ob steno, a ostalo je pa pri samih besedah. In sedaj tudi ne bode boljši.

C-hacelj: Dodro sodiš, prijatelj! Baš danes sem čul, da se za interpelacijo o koroških zadevah ne dobi niti podpisov vseh slovenskih poslancev.

B-hacelj: Geslo je: „Jurare in verba magistri. Magister pa je grof Taaffe, torej pravilo tudi za nekaternike izmed naših: „fortwursteln“ in „durchfretten“

A-hacelj: Kaj pa poreko Korošci?

C-hacelj: Naj rekó, kar jim drago. Glavna stvar je, da si sami pomagajo. Kanonik Klun n. pr. ima neosnovanih popravkov obe roki tako polni, da kar nič ne utegne. Izimši morda tedaj, kadar ima posebne estetične študije, pri katerih pa Korošcev ne treba.

Pred sodiščem.

Predsednik (k zatožencu): „Sodišče obsodilo Vas je na štiri leta v ječo. Ali se bode proti sodbi pritožili?“

Obsojenec: „Kaj bi se neki! Saj sem vesel, da nekaj časa nobenega sodnika videl ne bom!“

Cajgnus.

Andrej Kalan, to je Ománov gospod iz Pevna so 20. aprila „do fermenta“ pogoreli.

Zato se jim dá ta cajgnus in pa dovoljenje, da smejo za pogorelca pobirat.

Županstvo v Pevnu pri Stari Loki

21. aprila 1891.

L. S.

Jurij Smojka,
župan.

Pri sodišči.

Predsednik sodišča: Zatoženec, povejte nam, kako Vam je bilo mogoče, da ste šest stotov težko blagajnico spravili iz hiše?

Zatoženec: Gospod predsednik, ko bi vam tudi to povedal, bi vam vendar nič ne pomagalo. Vi bi blagajnice vendar ne spravili iz hiše.

Čisto naravno.

A.: „Ali za božjo voljo, kaj vendar uganjaš, da si tako debel?“

B.: „No vidiš, brate, prav nič.“

— n —

V Trnovem.

„Sedaj je, hvala Bogu, volitev vendar že konec! Sedaj si bodo gospod Andrej lahko malo odpočili!“

— Še bolj pa Kačarjev oče.

„Zakaj pa oče Kačar?“

— „Veš, pri volitvi v tretjem razredu pripetilo se jim je nekaj prav neprijetnega.“

„Kaj tacega?“

— „Ali si ti jedini v Jeruzalemu?“ „Luftali“ so jih. Kačarjev oče so rekli: „Kako sem na rotovž prišel, to še vem, kako pa nazaj, tega pa ne. Bilo je, kakor da so me angeljci na rokah nosili.“

— „No, seveda ti angeljci so že nekoliko zelje tlačili.“

„I kaj pak. Zaradi tega so bili Kačarjev oče tudi tako razkačeni.“

Iz vojašnice.

Desetnik (nerodnemu novincu): „Ej škoda za te, da nisi pri kavaleriji, cel eskadrón konj ima za mesec dni dovolj slame, katero imaš ti v glavi.“

— n. —

Tujec: Ali veste, kje je splošni kreditni zavod, že celo uro ga iščem zastonj.

Dijak: „Gospod, jaz ga iščem že mnoga leta brezuspešno!“

— n —

Pri Kalanovem očetu.

Ljubljanski mesar K. napotil se je kupit par volov in prišel po tem poslu tudi do očeta bojevitega kapelana Kalana. Po navadnem pozdravu je stari Oman mesarskega mojstra hitro uprašal, je li klerikalec ali liberalec.

Mesar izrekel je, da je klerikalec in začel hvaliti kapelana Kalana, misleč, da se bode s tem očetu prikupil. A slabo je naletel. Kalanov oče ga je kaj srpo zavrnil rekoč: „Bežite, bežite, kaj boste tako govorili. Saj vse dobro vem. Moj sin dela take reči v Ljubljani, da je vedno v cajtengah. Kadar se mi bo preveč zdelo, pojdem v Ljubljano, pa ga bom okl. f. . .!“ (Poslednjo besedo izrekel je s pravim Starološkim naglasom.)

To je bilo precej jasno govoreno a naš mesar, hoteč napraviti kupčijo, je gospoda Andreja še nadalje hvalil, kar je pa očeta tako razdražilo, da mu je besedo odrezal rekoč:

„Ker mitako sina hvalite, vam volov sploh ne prodam.“

In mesar K. moral je oditi, ne da bi napravil kaj kupčije.

! Velika zanimivost !

V prvi seji mestnega zbora Ljubljanskega bode *dr. Gregorič* v dve uri trajajočem govoru razlagal in s številkami dokazoval grozne nedostatke v mestnem gospodarstvu. Povedal bode tudi svoj tajni načrt, po katerem se bode zanaprej ravhati, ako hočemo, da se bode kdaj na rotovži mleko in med cedil. Dalje bode razkril, kako bode on volilce preskrbljeval brezplačno z vodo, s taisto namreč, katero sta on in Kalan mej volilno agitacijo delala.

Govor ta bode izvestno korenit, fundamentalen, piramidalen, zato naj vsak pravočasno skrbi za sedež.

Jurij Glejgano.

Telegrami „Brusu“:

Domžale: Pravijo, da je naš beneficijat Strupi neslan. To ni res, nasprotno, še le preveč je slan. Čuli smo namreč, kako so ga nekoč s soljo drgali, da je bil hujši nego slanik.

Dunaj. Exrex Milan došel semkaj brez prtljage. On „pokaže“ itak nikdar ne pogreša.

Dunaj. Sedanji državni zbor je kakor nekatera društva. Vsak mnogo pričakuje, na zadnje pa le ni družega, kakor plačilo.

Dunaj: Vera, upanje in ljubezen so lepe čednosti. Zato verujte v Taaffeove obete, upajte v gospodarsko politiko, ljubite pa kogar hočete.

Kotmaravas na Koroškem: Naši nemškutarji so v svoji onemoglosti izpredvideli, da s predlogom našega nekdanjega mogočnega poštnega paše ne bodo imeli sreče. Sklenili so torej v svoji pravični jezi, da se nemogoča ta stvar opusti v blagor občine in mnogozaslужni gospod Mostetschnigg ne bode imenovan častnim občanom, če tudi gre njemu kot načelniku krajnega šolskega sveta prva zasluga, da se je postavil nemškutariji še le zdaj veličasten spominek v podobi napisa „Volksschule“ na naši ljudski šoli, s katerim se bode gotovo dala uto- lažiti svete Germanije jeza, katero so si naši nemškutarji nakopali s tem, da so nehote dovolili slovenskim revežem

pri izvolitvi državnozbornih volilnih mož v naši občini zmagati sijajno.

Naši nemško-liberalni in kakor so jo Celovške „Freie Stimmen“ tolažile, največ davka plačujoči in inteligenco predstavljajoči nemškutarski manjšini, se že hiše nad glavo podirajo.

Ljubljana: „Slovenčevi“ gospodje imajo jako dober želodec. Prebavili so „obrekovalce in lažnjivce“ brez vseh zlih nasledkov. „Wünsche wohl gespeist zu haben!“

Trebnje: Žužemberški ščinkovec si je vendar par peres osmodil. Nekdaj že slab dijak, opiral se je tudi, sedaj samo na tretji red.

Žužemberk. Ščinkovec je nekemu znancu pravil, da ga je župnik naščuval, da je tako strastno govoril z lece. Zato bosta z župnikom vsak pol trpela. Torej klerikalna kompanija pred sodiščem!

Dne 20. aprila 1891.

(Izvirne brzozjavke „Brusove“).

Ščinkovec v Trebnjem Andreju Kalanu v Ljubljani ubi ibi:

Mene so že pritisnili, Tebe bodo menda tudi. „Solamen miseris socios habere malorum!“

Kalan Avgustinu Ščinkovcu danes v Trebnjem, sicer v Žužemberku:

„Geld ist hin,

Mensch ist hin!

O, mein lieber Augustin

Alles ist hin!“

Američansk humor.

(Ženitna ponudba.) Mlad in rahločuten vdovec želi se ker žalno leto še ni preteklo, zaročiti z zamorko. Na ponudbe mulatk bi se še le pozno v jesen ozir jemalo.

V šoli.

V neki šoli blizu Trsta razlagal je učitelj prirodopis in ker je bil prašič na vrsti, pravil je otrokom, da ima prašič štiri noge, na vsaki pa dva močna parklja.

Ko začne izpraševati, upraša nekega dečka:

„Koliko nog ima prašič?“

Učenec: „Štiri.“

Učitelj: „Kaj ima na vsaki nogi?“

Učenec: „Prešut!“

Sijajen uspeh.

Sodiški predsednik: Obtoženec, priznavate li sedaj svojo krivdo?

Obtoženec: Ne! Mojega branitelja govor je tudi mene prepričal, da sem nedolžen.

Domač pogovor.

Stari: Teško sem nosil vodo, predno sem prišel na hrib. Ko bi le najini otroci že dorasli, da bi nama pomagali!

Stara: Ko te ni bilo doma, prišel je kupec in prodala sem bika. Za nekaj denarja kupim otrokom obleke, ostalega pa hranim.

Stari: Sem ga daj! Jaz kupim zanj osla, da bo po zimi izpod brega vodo donášal!

Stara: Oj oče, dokler imamo tebe pri hiši, osla ne potrebujemo.

P. n. gospodom naročnikom!

Naročene slike nam do danes neso došle. Ker ne moremo dalje čakati, prosimo, da gospodje naročniki potrpe do prihodje številke, v kateri bode več in zanimivih slik.

Uredništvo „Brusovo“.

Huda izguba.

Oštir: „No čemu se pa jokate, potovka?“

Potovka: „Oh, zobe sem zgubila, pa še ne svojih, ampak sodnikove neveste.“ —n.—

„Jaz ne umejem, da se ljudje toliko prepirajo zaradi zakona. To je vendar čisto jednostavno. Siromašen človek se ne more ženiti, bogatašu pa hvala Bogu — treba ni.“

Iz življenja železniškega uradnika.

Trd je kruh, ki ga služi uradnik na železnici. Točen mora biti kakor ura, delati mu je kakor stroj in najmanjša nepaznost nakoplje mu lahko veliko odgovornost in gmotno škodo. A vse to bi še bilo, da ni ne- strpnih in neukih potovalcev, ki vedoma in nevedoma uradniku grené življenje.

Razven družih sitnostij dobiva čudna pisma in dopisnice, pisane tako grdo in slabo, da jih mora jedva čitati, vrhu tega pa polne neuljudnosti. Za poskušnjo bodi tu priobčenih par krasnih tacihi proizvodov:

Leoben am 16/11 1890

Eier Wohlgeboren!

Ich ersuche si sind si so freindlich werden si schon wissen wi ich disen mal nicht zeit gehabt habe zum aufgeben einen Koffer dan habe ich inen ibergeben und ist schon so lang und ich bekommen nichts so ich ersuche si schriben si mir ob si mir aufgeben haben oder nicht.

Die Antresse habe ich inhnen gegeben am Herrn Franz Marn Gastwird in Judendorf Nr. 154 Post Leoben
Maria Pauschk

Ibergeben habe ich in Weichen wechter der in 3/11 dinst gehabt hab habe.

Litai Am 10/12 890

Prosim Gospot Načelnik za en Vos u Petek 2 Pre-
šiča bomposlou U Terbole zjutri Ob 7 Ur iz Fimfont
nainc garjem Pozraulen Jozef Kres

An Herrn Statjon Schäffer.

Ich bitte inen machens mir bald die Anstalt mieden Koffer sonst bin in verpflichtet die Anzeige zu machen. Das ich den Koffer ein Monat noch nie bekommen habe.
Aufgeberin Maria Pauschk.

An wohlgebornen Herrn. Ich mache inen becant das ich Kartte erhalten habe aber Koffer nicht. Ich bitte inen schiken sie mir den Koffer so bald es möglich ist. In dem ich keine kleidung habe.

Franz Marn Gastwirt in Judendorf N 154 1
stazion Leoben.

O ženskih rokah.

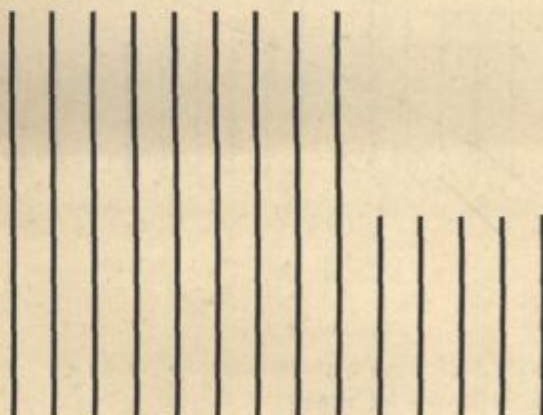
Francoski fiziolog bil je posebno pozoren za ženske roke. Ako mu smemo verjeti, imajo irska dekleta najlepše roke. Roke Angležkinj so predebele in preveč mesnate. Američanke odlikujejo se po svojih ozkih in dolgih rokah. Nasprotno pa imajo nemška dekleta široke dlani in kratke prste. Kar se tiče lepote rok so za Irkami prve Poljakinje. Indiferentne so roke italijških, španjskih in francoskih dam, dasi so v Italiji in Spanjski lepše roke, nego v Franciji. Parižanke in Berolinke posvečajo veliko časa svojim rokam in to je posledica, da se v teh dveh mestih nahajajo relativno najlepše roke. V Čini slóve star predgovor: Čim imenitnejše dame, tem daljši nohti. — Zaradi tega odlikuje se ženska nežnost po izredno dolgih nohtih. — Da ima šivilja jako nabadljane prste, skrbna gospodinja trde in rudeče roke, je naravno. Isto tako je umevno, da je nežna mehka roka posledica postopanja ali pa le duševnega, nikakor pa ne telesnega delovanja. e

Baš sedaj umestna zabavna naloga.

(Priobčil F. D.)

Sestavi spodaj načrtanih 9 dolgih in 5 kratkih črt dvakrat tako, da bodo pomenjali imeni:

- Kranjski nemirniž vroči,
- Trg ob Soči deroči.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Narodne zastavice.

(Zapisal Radovan.)

Ulegla sta se dva, ustal pa samo jeden? — (*Pijan človek.*)

Kadar je sit, kriči, kadar je lačen pa molči. Kdo je to? — (*Mlin.*)

Kdo govori brez ust in jezika? — (*Pero.*)

Na križi visim, pa nisem mrtev, veliko sem vreden, pa nimam niti lota? — (*Dragi kamen.*)

Po noči budi, po dnevu spi. — Kdo je to? (*Sveča.*)

Oče stoji, mati kleči, otroci vise. Kaj je to? — (*Kol, trta, grozdje.*)

Oče ne hodi v cerkev, sin pa vsak dan. Kdo je to? — (*Vino.*)

Kdo je Bogu služil, nič zagrešil, pa vendar ni v nebesa prišel? — (*Osel, na katerem je Kristus v Jeruzalem jahal.*)

Kdo je zajcu najbolj podoben? — (*Zajkla.*)

Zakaj drži ministrant pri povzdigovanji mašni plašč? — (*Za rob.*)

Kje ima vol največ mesa? — (*Pod kožo.*)

Poslano.*)

„Slovenec“ pripisoval je zmago liberalcev v III. razredu „golašu“. To mi daje povod, da uprašam klerikalne gospode: „Zakaj ste pa Vi v raznih gostilnah po

*) Za objavljenja pod to rubriko odklanja uredništvo odgovornost.

Zabavne naloge in zastavice.**I.**

(Priobčil J. K.)

Kmet pelje žito v semenj. Prodal je ovsu mernik po 25 kr., mernik rži po 50 kr., mernik pšenice po 4 gold.. Vsega vkupe prodal je 20 mernikov za 20 gold. Koliko je bilo vsacega žita?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

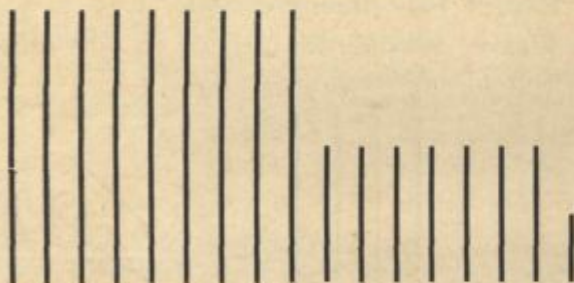
II.

(Zabavna naloga.)

(Priobčil J. H.)

Spodej narisane črte sestavi dvakrat tako, da bodo pomenjale:

- Kar jako čisla starka vsaka.
- Priimek vrlega narodnjaka.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(Priobčil J. H.)

Oče ima 40, sin pa 10 let. Za koliko let bode oče trikrat starejši od sina?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog in zastavic

v 8. številki:

I.**Toplice — Toplice.****II.**

V tretji vrsti od zgoraj nizdolu čita se ime:

Ljuboslava.

Prav so jo pogodili: A. K. v Dvoru, Ana J. in M. Ž. v Ljubljani, Ivan Urlep v Poljčanah.

III.

(Skakalnica.)

„Srcé globoko je morjé,
Na dnu mu biserji ležé,
A jaz se v dno ne bom podal,
Da deklici bi v dar jih bral.

doktorja Grege receptu naročili „ajmoht“ a ne golaš? Ali ne veste, da prouzročuje „ajmoht“ — „Durchfall“? Slab zdravnik Vaš dr. Grega!

Miha Muhalič.**IV.**

(Skakalnica.)

(Priobčila gospd. Mat. G. na Savi pri Jesenicah, Gorenjsko.)

en-	ni	mi-	čez	sa-	beg	po-	a	le	lo
pre-	noč	krat	cvet	zaj	no	ve	in	vr	si
	ne	bez-	os-	le	mo	nem	bog	ma-	
	in	cve-	ne	žar-	na	no	če	va-	
te-	lju-	pe	jo	naj	ve	se	se	saj	zrem
se	lja-	mi	teč	mi-	li-	še	še	ga	v
	đaj	spo-	de	če	ti	vam	mi	vo	
		tap-	o-	gre-	ro-	če-	nje-		
			bo	po-	ž	glo-			
ja-	je	čes-	o-	c-	v	ko	sa	ga	no
ce	spem	si-	no	le-	naj	v	bi	te-	tem
	lo	tvo-		tuj-	no-		ne-	en-	
		ce	glej!	pred-	ta	krat	mer.		

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Kaj biserjev bi bral ji v dar,
Ko v mari ni ji bil mornar?
Na dnu neznani naj leže,
Skopó naj čuva jih srcé.
Če pa jih vrže ven vihar,
Naj bere jih, če komu mar!“

IV.

A. se je držal pravila, da vedno prvi sto našteje, kdor se drži števil: **1, 12, 23, 34, 45, 56, 67, 78, 89.**

Lista uredništva:

Gosp. n. c. v Novem mestu: Le pogumno na dan.

Gosp. J. V.: Tu pač velja:

„Qui non habet in nummis,
Dem nutzt nix, dass er frumm is.“

v navedenem slučaju bi se celo lahko reklo:

„Dem nutzt nix, dass er dumm is.“

Gospodična Ana S.: Nam bode jako drago.